

Ideen om en skånejobfond, hvor virksomhederne tvinges til at bidrage, har været luftet. Den tager vi i CD klart afstand fra. Man skal ikke ødelægge virksomhedernes vilje til at tage et medansvar for mennesker, der ikke kan yde en arbejdsindsats i fuldt omfang. Virksomhederne vil faktisk godt, og man kan se i den nye undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet, at der er mange flere end de 6.000 registrerede skånejob. Det offentlige kunne til gengæld gøre mere ud af at give støtte til arbejdspladsindretning og særlige hjælpemidler m.m., så også flere af de mindre virksomheder kommer med, og for den, der har jobbet, er det i hvert fald en ganske anden situation at være ansat på lige fod med kollegerne frem for at få etiketten løntilskudsjob hæftet på sig.

Selv om det er arbejdsministerens område, burde man nok også overveje at indrette dagpengereglerne, så de giver bedre dækning for folk i aftalte skånejob på deltid. Hvis en handicappets arbejdsindsats nu svarer til 100 pct.s udnyttelse af erhvervsevnen, burde vedkommende så ikke også kunne være fuldtidsforsikret i sin a-kasse? Jeg spørger bare. Og hvad nu, hvis personer i skånejob med løntilskud bliver afskedigede og skal vente på et nyt, egnet skånejob, og der måske ikke kan findes et sådant, hvad så? Risikerer de pågældende at skulle gå på livsvarig kontanthjælp?

Med mennesker med fuld arbejdsevne i den erhvervsaktive alder er det en ganske anden sag. De skal hurtigst muligt i arbejde igen, hvis der er job at få, og her har samspilsproblemet med den offentlige forsørgelse og den løn, der tilbydes, været en af barriererne. Det kan tit ikke betale sig at tage job. Det har vi også diskuteret i dag, hvor andre ordførere er kommet ind på det; derfor havde vi i CD gerne set en samlet reform, hvor der blev ryddet op i nogle af de regler. Udgangspunktet burde være en god social grundydelse, der var ens for alle, og med tre enkle moduler oveni, der tog højde for børn, bolig og helbred.

De store forenklinger er det i hvert fald ikke til at få øje på i forslagene. Lad mig bare nævne afsnittet i bemærkningerne til serviceloven om udskiftning af mere end ét sæt dæk og slanger på en kørestol. Men aktivlinjen er CD enige i, og vi har jo allerede foreslået at udvikle servicesektoren og indføre et beskæftigelsesfradrag i skattesystemet. Vi tror, det vil være en hovedvej til at skaffe flere job og få færre på passiv forsørgelse. Det afgørende er nemlig ikke, hvad

arbejdsgiveren betaler i løn, men at lønmodtageren sikrer sig så meget i lønningsposen efter skat, at det kan betale sig at arbejde.

Der foreslås en række opstramninger i kontanthjælpen, som vi i CD er enige i. Vi tager dog afstand fra at lade opsparring i kapitalpension indgå i beregningen.

Hele aktiveringsindsatsen bygger på effektivisering af vejledning, visitation og opfølgning; men hvad vil det betyde for sagsbehandlingen og medføre af ekstra papirarbejde, når man skal aktivere mennesker med problemer ud over ledigheden og man samtidig ved, at antallet af velfungerende kontanthjælpsmodtagere falder? Det må dog stille større krav til indsatsen, og dermed vil det også blive dyrere. De samlede økonomiske virkninger af forslagene virker lidt luftige, så jeg er spændt på, hvordan de senere forhandlinger med de kommunale parter vil forløbe.

For CD er det generelle problem i forslagene om en fortsat decentralisering, at når man ser på problemerne på hjemmehjælpsområdet, for bare at nævne et eksempel, skræmmer sporene. Der er brug for bedre retsgarantier og klagemuligheder, men forslagene gør meget mere ud af at sikre kommunernes suverænitæt end at indskærpe kommunerne deres ansvar i omsorgen for de allersvageste grupper.

Selv om forsyningsansvaret præciseres for både kommuner og amter, giver det jo ingen garanti for, hvad man rundt omkring lægger i ordene »i nødvendigt omfang«. Der sker meget godt i en række kommuner, men hvor er garantien for, at de sindslidende f.eks. aldrig mere risikerer at blive svingdørspatienter? Hvordan kan der sættes en stopper for kassetænkning, og hvordan kan der lægges pres på kommunerne for at få etableret de botilbud, der mangler?

På samme måde med de demente: Hvor omtales de afskærmede boenheder? Hospicetanken jeg synes CD gerne set medtaget i serviceloven. Jeg synes ikke, det kan være rigtigt, at der i en ny bistandslov med så mange ord ikke er mere plads til omsorgen for de allermest sårbare grupper. Der er ganske vist en ny ledsagerordning, men den gælder kun, hvis man er under de magiske 67 år og ikke er sindslidende. Og hvorfor nu det? Jo, det siges, at det kræver meget indsigt og træning, men så må jeg spørge: Hvor er logikken henne, når CD ikke har kunnet få opfyldt sit ønske om en ordentlig uddannelse af personale til kontaktpersonsordningen for sindslidende?